

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaiszeci și nouă

Deslușirea firelor profetice: Înțelegerea simbolismului „fortăreței” în Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-31

Versetul zece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel reunește mesajul intern și pe cel extern prin cuvântul „fortăreață”. Legătura pe care o stabilește cu profeția de șaiszeci și cinci de ani a lui Isaia identifică „fortăreața” profeției externe ca fiind Rusia și fortăreața internă a templului pe care Hristos îl ridică în cursul aceleiași istorii. Fortăreața externă, care se află în versetul treizeci și unu și este identificată drept „sanctuarul puterii”, reprezintă un împărat sau o împărăție pământească. Fortăreața internă, sau sanctuarul intern al puterii, este templul pe care Solul legământului îl ridică în patruzeci și șase de ani.

În Sfânta Sfintelor a aceluia templu (cetatea), Dumnezeu șade în locurile cerești.

În cartea lui Daniel, două cuvinte ebraice sunt amândouă traduse prin „sanctuar”. Unul este „miqdash”, iar celălalt este „qodesh”. „Miqdash” poate reprezenta un sanctuar păgân, sau sanctuarul lui Dumnezeu, sau chiar o fortăreață. „Qodesh” este folosit în Biblie numai pentru a reprezenta sanctuarul lui Dumnezeu. „Sanctuarul” (miqdash) al puterii (fortăreței), din versetul treizeci și unu al capitolului unsprezece din Daniel, este tradus ca „sanctuarul puterii”, iar cuvântul ebraic tradus acolo prin sanctuar este „miqdash”, care reprezintă Cetatea Romei, care este simbolul puterii romane în istoria atât a Romei păgâne, cât și a celei papale. Daniel a folosit aceste două cuvinte ebraice într-un mod foarte atent. În versetele care constituie stâlpul central al adventismului, găsim cuvântul „sanctuar”.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis aceluia sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Cuvântul ebraic tradus drept „sanctuarul”, în ambele versete, este „qodesh” și este folosit numai pentru a desemna sanctuarul lui Dumnezeu. În versetul unsprezece, care identifică Roma păgână și, în mod specific, Panteonul, templul din orașul Roma, întâlnim cuvântul „sanctuar”, însă în acel verset este cuvântul ebraic „miqdash”.

Da, el s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și de către el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Daniel 8:11.

"Sanctuarul tăriei" din versetul treizeci și unu al capitolului unsprezece din Daniel este cuvântul ebraic "miqdash" și apare în legătură cu cuvântul ebraic tradus ca "fortăreață" în versetele șapte și zece din capitolul unsprezece. În versetul șapte, împăratul de la miazăzi a pătruns chiar în cetatea Romei și l-a luat captiv pe împăratul de la miazănoapte, căci a intrat în fortăreața lui, iar în versetul

zece, împăratul de la miazănoapte doar se suie "până la" "fortăreață", fiindcă s-a oprit la hotarul dintre împărăția sa și Egipt. La hotarul de la Raphia urma să se refere versetul următor. "Sanctuarul tăriei" din versetul treizeci și unu este "miqdash"-ul "fortăreței".

Bătălia de pe linia de hotar de la Rafia tipifică bătălia de pe linia de hotar din Ucraina. Acea istorie profetică este recunoscută prin înțelegerea faptului că "capul" este împărăția sau regele; acesta este fortăreața tăriei lui, însă profeția abordează un adevăr intern și unul extern. "Sanctuarul tăriei" pentru linia externă este reprezentat de sanctuarul "miqdash", iar sanctuarul tăriei pentru linia internă este reprezentat de sanctuarul "qodesh".

Perioada 1844–1863 reprezintă o linie a istoriei profetice care ilustrează pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Cei două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere asupra regatului de nord s-au încheiat în 1798, iar aceeași linie de două mii cinci sute douăzeci de ani asupra regatului de sud s-a încheiat în 1844. Aceste două linii reprezintă natura inferioară a omului și natura superioară a omului. Natura inferioară, care este reprezentată de regatul de nord, este trupul, iar natura superioară este capul. Capul este capitala regatului și este regele. Pentru această ilustrare, Hristos a ales Iuda, regatul de sud, pentru a-și pune Numele, iar cetatea capitală este Ierusalimul. Ierusalimul este locul unde se află adevăratul sanctuar al tăriei, iar în acel sanctuar există o sală a tronului pentru rege, care este capul.

„Șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase a fost adevărul final de sigilare în 1856, care era destinat să împuternicească un steag pentru a încheia lucrarea. Din 1844 până în 1863, Hristos a intenționat să-și unească Dumnezeu cu omenirea pentru veșnicie, dar omenirea s-a răzvrătit.

El nu a putut transforma atunci natura inferioară a omului, căci aceasta are loc la a doua Sa venire. Atunci El va transforma natura superioară a omului după chipul Său, unind capul omenirii cu capul Dumnezeirii. Capul era capitala împărăției. Capul era regele și, atunci când Hristos săvârșește transformarea prin unirea Dumnezeirii cu omenirea, El unește capul atât al omenirii, cât și al Dumnezeirii în sanctuarul de la Ierusalim, în Locul Preasfânt, unde Hristos șade împreună cu Tatăl Său.

Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și m-am așezat împreună cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul către biserici. Apocalipsa 3:21, 22.

Hristos promite că cei (laodiceeni) care biruiesc, precum a biruit El (și devin filadelfieni), vor fi așezați împreună cu El în locurile cerești.

Pe care a lucrat-o în Hristos, când L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, ... Și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus. Efeseni 1:20, 2:6.

Unirea celor două toiege ale lui Ezechiel (umanitatea cu Divinitatea) se împlinește în sanctuarul tăriei al lui Dumnezeu (qodesh), chiar în vremea când fortăreața tăriei (miqdash) este identificată drept cheia profetică ce leagă atât liniile interne, cât și pe cele externe ale profeției pe care Gabriel a venit să i-o facă pe Daniel să o înțeleagă cu privire la ceea ce avea să se abată asupra poporului

lui Dumnezeu în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Hristos a dorit să împlinească această lucrare în istoria millerită, dar lucrarea a fost zădărnicită de răzvrătirea din 1863; însă istoria din 1844 până în 1863 rămâne totuși o linie care ilustrează acea lucrare încercată.

Versetul zece din capitolul unsprezece al cărții Daniel conține cheia pentru înțelegerea mesajului intern și extern al versetelor unsprezece până la cincisprezece, care a intrat în istoria noastră profetică în 2014. Versetul zece identifică anul 1989, care este timpul sfârșitului în mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii, dar conține, de asemenea, cheia care permite recunoașterea anului 2014 ca reper în istoria pecetluirii.

La 22 octombrie 1844, Solul legământului a venit deodată la templul pe care Îl ridicase. Acea bornă de drum prefigurează data de 11 septembrie 2001, când al treilea înger a sosit din nou, iar a șaptea trâmbiță a început din nou să sune. Atunci și istoria din 1840 până în 1844 trebuia să se repete, deoarece îngerul care a coborât la 11 august 1840 nu era nimeni altul decât Isus Hristos, iar lucrarea Sa era să lumineze pământul cu slava Sa.

1840 până la 1844 reprezintă, de asemenea, perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care urmează să vină, la fel cum 1844 până la 1863 reprezintă perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care urmează să vină. Sora White aliniaza istoria anului 1844 cu istoria crucii, iar crucea reprezintă o diviziune a două istorii de câte trei ani și jumătate, care se aliniaza una cu cealaltă. Crucea stabilește că istoria precedentă, care începe în 1840 și se încheie în 1844, și istoria următoare până în 1863 sunt două istorii paralele, care reprezintă amândouă perioada sigilării.

Prima linie, din 1840 până în 1844, reprezintă victoria adventiștilor filadelfieni, cealaltă linie, din 1844 până în 1863, reprezintă eșecul adventiștilor laodiceeni. Ambele clase sunt reprezentate în capitolul zece din Daniel, căci Daniel, care reprezintă fecioarele înțelepte biruitoare în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, a văzut vedenia, dar cei ce erau cu el au fugit din fața vedeniei.

Iar în ziua a douăzeci și patra a primei luni, pe când eram pe malul marelui râu, care este Hiddekel; atunci mi-am ridicat ochii și m-am uitat; și iată, un om îmbrăcat în în subțire, al cărui mijloc era încins cu aur fin din Uphaz: Trupul lui era, de asemenea, asemănător berilului, iar fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la culoare, ca arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi. Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; ci o mare cutremurare a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă. Daniel 10:4-7.

În capitolul al șaptelea din Daniel, după ce Daniel văzuse vedenia fiarelor de pradă, Gabriel a venit să tâlcuiască vedenia.

Eu, Daniel, am fost mâhnit în duhul meu înăuntrul trupului meu, iar vedeniile capului meu m-au tulburat. M-am apropiat de unul dintre cei ce stăteau acolo și l-am întrebat despre adevărul tuturor acestor lucruri. El mi-a vorbit și m-a făcut să cunosc tâlcuirea acestor lucruri. Daniel 7:15, 16.

În capitolul opt din Cartea lui Daniel, după ce Daniel a văzut vedenia animalelor sanctuarului, Gabriel a venit să explice vedenia.

Și a fost că, atunci când eu, chiar eu, Daniel, am văzut vedenia și am căutat înțelesul ei, iată, stătea înaintea mea unul cu înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a chemat și a zis: Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia. Daniel 8:15, 16.

În capitolul nouă din Daniel, după ce Daniel a dobândit înțelegere cu privire la numărul de ani indicat de Ieremia și consemnat în scrierile lui Moise atât ca un blestem, cât și ca un jurământ al lui Dumnezeu, Gabriel a venit să explice vedenia.

Și, pe când vorbeam și mă rugam și îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel, și îmi prezentam rugăciunea de cerere înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele sfânt al Dumnezeului meu; da, pe când vorbeam încă în rugăciune, chiar omul Gabriel, pe care-l văzusem în vedenia de la început, fiind făcut să zboare iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. Și m-a făcut să înțeleg, și a vorbit cu mine, și a zis: O, Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. Daniel 9:20-22.

Prin urmare, pe mărturia a trei martori, toți din cartea lui Daniel, atunci când Gabriel îi spune lui Daniel, în capitolul zece, că a venit să-l facă să înțeleagă ce are să i se întâmple poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, Gabriel interpretează „marah”, la feminin, vedenia cauzativă pe care Daniel a văzut-o și de care cealaltă categorie a fugit.

Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele de pe urmă: căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Viziunea pe care Daniel o văzuse, care a produs o separare între credincioși, era viziunea arătării lui Hristos, viziunea celor două mii trei sute de ani; însă era expresia feminină a acelei viziuni. Înțelegerea viziunii arătării neașteptate a lui Hristos ca Sol al Legământului a fost aceea care l-a transformat pe Daniel (și pe cei reprezentați de Daniel) după chipul lui Hristos. Ceea ce „li se întâmplă poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă” este reprezentat de istoria milleriților din 1840 până în 1844, precum și de istoria milleriților din 1844 până în 1863. O clasă fuge de viziune în răzvrătire, iar cealaltă clasă îl urmează pe Hristos prin credință în Locul Preasfânt, spre a fi așezată împreună cu El în locurile cerești.

Totuși, când Gabriel interpretează vedenia în care poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este preschimbat după chipul lui Hristos, el expune istoria externă a lumii. Vedenia lui Daniel despre Hristos a fost interpretată de Gabriel ca istoria externă a timpului pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Când, în interpretarea lui Gabriel, se ajunge la istoria din 11 septembrie 2001, istoria care este accentuată ca precedând legea duminicală din versetul șaisprezece este recunoscută doar prin cheia înțelegerii reprezentată ca „fortăreața” din versetul zece. La 11 septembrie 2001, efectul fiecărei vedenii a început să se desfășoare ca roți în mijlocul roților.

Și a fost cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiul omului, care este zicătoarea aceea pe care o aveți în țara lui Israel, zicând: Zilele se prelungesc, și orice vedenie se dovedește zadarnică?

Spune-le deci: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze zicătoarea aceasta și nu se va mai spune ca zicătoare în Israel; ci spune-le: Zilele sunt aproape și împlinirea fiecărei vedenii. Căci nu va mai fi nicio vedenie deșartă, nici vreo ghicire lingușitoare în casa lui Israel. Căci Eu sunt Domnul: voi vorbi, și cuvântul pe care îl voi rosti se va împlini; nu se va mai prelungi; căci în zilele voastre, o, casă răzvrătită, voi rosti cuvântul și îl voi împlini, zice Domnul Dumnezeu. A fost iarăși cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiul omului, iată, cei din casa lui Israel zic: Vedenia pe care o vede el este pentru multe zile de acum înainte, și el proorocește despre vremuri îndepărtate. De aceea, spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi prelungit, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 12:21-28.

Dintre toate roțile profetice care se rotesc înăuntrul altor roți profetice în istoria aceea, există o roată despre care inspirația le-a făcut cunoscut celor ce studiază profeția în zilele din urmă că este roata prin care se va decide soarta lor veșnică. Rând după rând, roata aceea trebuie să fie, de asemenea, vedenia pe care a văzut-o Daniel și care l-a transformat după chipul lui Hristos, căci aceea este vedenia care identifică ceea ce are să se abată asupra poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă.

Domnul mi-a arătat limpede că icoana fiarei se va forma înainte de închiderea timpului de probă; căci ea va constitui marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care li se va hotărî soarta veșnică. Poziția dumneavoastră este un asemenea amalgam de inconsecvențe, încât doar puțini vor fi înșelați.

În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod clar; [Apocalipsa 13:11-17, citat].

Aceasta este proba prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit credincioșia față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabbat fals se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care renunță la adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei. Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Încercarea care este identificată drept testul chipului fiarei este dublă. Este testul care cere ca studentul profeției să recunoască dezvoltarea chipului fiarei, care este unirea dintre biserică și stat în Statele Unite înainte de legea duminicală. Este, de asemenea, testul care produce fie chipul fiarei, fie chipul lui Hristos în aceia reprezentați de Daniel sau în aceia care au fugit. Separarea se întemeiază pe faptul dacă acele fecioare „văd această mare vedenie”, așa cum a făcut Daniel, sau dacă fug de vedenie. Cheia pentru a vedea marea vedenie este reprezentată de cuvântul „fortăreață”.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Îngerul cel puternic care l-a instruit pe Ioan nu era nimeni altul decât Isus Hristos. Faptul că Își așază piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată partea pe care o îndeplinește în scenele de încheiere ale mării controversate cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sale supreme asupra întregului pământ. Controversa s-a întezit și a devenit tot mai hotărâtă din veac în veac și va continua astfel până la scenele de încheiere, când lucrarea

iscusită a puterilor întunericului își va atinge culmea. Satana, unit cu oamenii răi, va înșela întreaga lume și bisericile care nu primesc dragostea adevărului. Dar îngerul cel puternic cere să i se acorde atenție. El strigă cu glas puternic. El are să arate puterea și autoritatea glasului Său celor care s-au unit cu Satana ca să se împotrivescă adevărului.

După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, vine către Ioan porunca, ca și către Daniel, în ce privește cărticica: „Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.” Acestea se referă la evenimente viitoare, care vor fi dezvăluite în ordinea lor. Daniel va sta în partea sa la sfârșitul zilelor. Ioan vede cărticica despecetluită. Atunci profețiile lui Daniel își au locul cuvenit în soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, care urmează să fie date lumii. Despecetluirea cărticicii a fost solia în legătură cu timpul.

Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei sunt una. Una este o profeție, cealaltă o descoperire; una, o carte pecetluită, cealaltă, o carte deschisă. Ioan a auzit tainele pe care le-au rostit tunetele, dar i s-a poruncit să nu le scrie.

„Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, era o delinare a evenimentelor care urmau să aibă loc sub mesajele primului și celui de-al doilea înger.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.